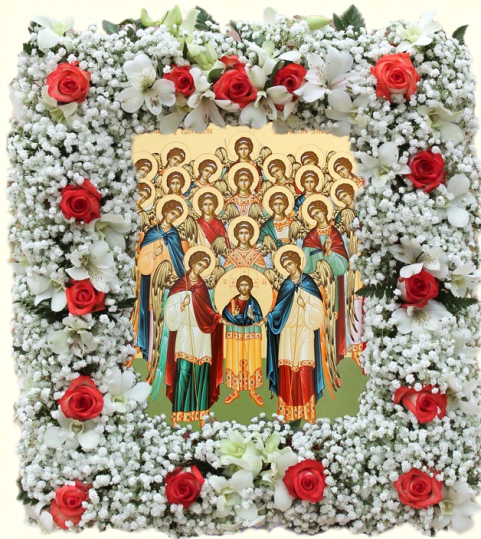

ΙΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ
8η Νοεμβρίου 2020

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι στὴν ζωὴ μας

10

ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ
Πρὸς Οἰκοδομὴν καὶ Παραμυθίαν

‘Ο Φύλακας Ἄγγελός μας: ὁ Μεγάλος καὶ Καλός μας ἀδελφός*

Τὸ ἀγγελικὸ ράπισμα

Κάποτε ἐπισκέφθηκε τὸν Ὅσιο Κύριλλο τὸν Φιλεώτη (1015-2.12.1111) κάποιος γνωστός του Μοναχός, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν Ὅσιο καὶ τοῦ εἶπε:

«**Ἀββᾶ**, ἐνῶ ἠσύχαζα στὸ κελλί μου, ἐσκεπτόμουν τὶς ἁμαρτίες μου καὶ ἐπενθοῦσα ἄλλοτε γιὰ τὴν ὑπερβολὴ αὐτῶν καὶ ἄλλοτε γιὰ τὴν ἔλλειψι μετανοίας. **Ξαφνικά** μοῦ ἐδόθη κλαυθμὸς ἄμετρος καὶ ἀβίαστος, ὁ ὁποῖος μὲ ἀκολουθοῦσε σὲ ὅλες τὶς ἐργασίες μου καὶ τὰ δάκρυα κατέβρεχαν τὸ πρόσωπό μου τόσο πολὺ, ὥστε πέρασαν δύο ἡμερονύκτια καὶ δὲν θυμήθηκα τὸ φαγητό. **Ἐν** τῷ μεταξὺ ἡ καρδιά μου θερμάνθηκε ὑπερβολικά, θρηνοῦσα πικρὰ καὶ γοερά, ἐνῶ ταυτοχρόνως αἰσθανόμουν γλυκύτητα καὶ ἄρρητη εὐχαρίστησι, μαζί μὲ λύπη καὶ ἀνέκφραστη χαρά, ἄλλοτε μὲν ἐξομολογούμενος στὸν Θεό, ἄλλοτε δὲ προσφέροντας δεήσεις καὶ ἰκεσίας καὶ ἄλλοτε πάλι ἀναπέμποντας εὐχαριστίας καὶ δοξολογίας ἀμετρήτους.

Εὐρισκόμενος λοιπὸν στὴν κατάστασι αὐτὴ καὶ ἀσχολούμενος μὲ τὶς ἁμαρτίες μου, ἐστράφηκα πρὸς τὸν Φύλακα Ἄγγελό μου καὶ τοῦ ἔλεγα:

“**Πανάγιε Ἄγγελε**, σὲ ὀρκίζω στὸν Θεὸ πού μᾶς ἔπλασε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, γιὰ νὰ Τὸν ὑπηρετοῦμε ἀναλόγως μὲ τὴν δύναμι πού μᾶς ἔδωσε, ἐμένα ὡς πνεῦμα καλυπτόμενο ἀπὸ σάρκα, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποθνήσκω μὲ αὐτήν, ἐσένα ὡς ἀθάνατο πνεῦμα πού δὲν καλύπτεται ἀπὸ σάρκα, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ προστατεύης πιὸ προσεκτικὰ καὶ ἐπίπονα. **Διότι**, ὅπως βλέπεις, χάνομαι καὶ ἐπειδὴ ἔζησα μάταιη καὶ ἀνωφελὴ ζωὴ, εὐρίσκεσαι καὶ ἐσὺ νὰ μὲ φυλάῃς ματαίως”.

Ἄφοῦ εἶπα τρεῖς φορές αὐτὰ τὰ λόγια, ἀπόκαμα καὶ ἐκάθησα, ἐνῶ ἡ διάνοιά μου ἦταν σὲ βαθειὰ γαλήνη καὶ ἡσυχία καὶ ἐσκέπτετο πολὺ τὸν Θεό.

Τότε ἦλθα σὲ ἔκστασι καὶ εἶδα τὸ ἐξῆς: **Ἐ**να χέρι λεπτὸ καὶ λευκὸ σὰν τὸ χιόνι ἦλθε καὶ μοῦ ἔδωσε ἓνα μαλακὸ ράπισμα στὸ δεξιὸ μάγουλο. **Ἦ**ταν δὲ τόσο εὐῶδες ἐκεῖνο τὸ χέρι, ὥστε ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα εὐωδίαζε ἡ ὄψις μου. **Τ**ὴν στιγμή πού μοῦ ἔδωσε τὸ ράπισμα εἶδα αὐτὸ τὸ χέρι μέχρι τοῦ καρπού. **Ἦ**λη ἐκείνην τὴν ἐβδομάδα δὲν εἶχα καμμίαν ὄρεξι γιὰ σωματικὴ τροφή.

Αὐτὰ λοιπὸν πού μοῦ συνέβησαν, πῶς πρέπει νὰ τὰ θεωρήσω: ἦσαν ἐκ Θεοῦ ἢ ἐκ δαιμόνων; **Δ**ιότι ὁ λογισμὸς μου ἀμφιβάλλει...».

• **Ἦ** Ὅσιος Κύριλλος, μὲ τὸ χάρισμα τῆς διακρίσεως πού ἦταν πλουτισμένος ἐξήγησε:

«**Ἦ** Οὐράνιος Πατέρας μᾶς ἔχει ἐμπιστευθῆ στὸν Φύλακα Ἄγγελό μας... **Αὐ**τὸς εἶναι σὰν τὸν μεγάλο μας ἀδελφὸ πού μᾶς φροντίζει καὶ προστατεύει... **Ἦ**ταν ὅμως τὸν ὀρκίζουμε, γιὰ “νὰ μᾶς προστατεύῃ περισσότερο”, ἐκεῖνος μᾶς δίνει ἓνα ἔλαφρὸ ράπισμα ἀγάπης καὶ νουθεσίας, ὡσὰν νὰ μᾶς λέγῃ: **Ἦ** “Νὰ ἐξορκίζῃς τὸν ἑαυτό σου ἢ μᾶλλον νὰ τὸν προστάξῃς νὰ ἀποφεύγῃ τις κακοτοπιές, διότι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ αἴτιος”!...»

Τὸ ἴδιο ἔπαθες καὶ σύ, ἀδελφέ: δὲν ἦταν δαιμονικὸ τὸ χέρι πού ἐφάνη. **Τ**οῦτο εἶναι φανερὸ ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ἔλαφρὸ, λευκότερο ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ εὐῶδες, ἐπίσης δὲ ἀπὸ τὴν ἀλλοίωσι πού ἔπαθες, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμῆς τροφή ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα.

Διότι οἱ δαιμονικὲς ἀλλοιώσεις δὲν προκαλοῦν γαλήνη στὶς αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, οὔτε ἔχουν τὴν δύναμι νὰ τις ὀδηγήσουν σὲ ὑπερφυσικὲς καταστάσεις· ἀντίθετα μάλιστα, ὀδηγοῦν ἀπὸ τὸ κατὰ φύσιν στὸ παρὰ φύσιν, διότι ὅποιοι εἶναι οἱ ὀδηγοὶ δαίμονες, τέτοιοι γίνονται καὶ αὐτοὶ πού ὀδηγοῦνται ἀπὸ αὐτούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶθε νὰ μᾶς λυτρώσῃ ὁ Κύριος!...».

■ **Όχι φωνές και γέλια μέσα στον Ναό**

Άγγελική έπιτίμηση**

«Μέ βλέμμα σοβαρό και πολύ αύστηρό»

Ένας Ίερεὺς κάποτε διηγήθηκε τὴν ἐξῆς ἀποκάλυψη.
Μία Κυριακή, στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, κάποιοι τὸ εἶχαν παρακάνει μὲ τὶς φωνές καὶ τὰ γέλια...

Έκείνη τὴν ὥρα ἐγὼ μοίραζα Ἀντίδωρο καὶ ὁ συλλειτουργός μου π. Π. ἔκανε τὴν κατάλυση.
Δὲν εἶχαν μείνει παρὰ δέκα περίπου ἐκκλησιαζόμενοι ἀκόμα, γιὰ νὰ πάρουν Ἀντίδωρο.

Ένας ἀπὸ αὐτοὺς ἔστρεψε κάποια στιγμή τὸ βλέμμα τοῦ πρὸς τὸ Ἱερὸ Βῆμα, ἐνῶ ταυτόχρονα γελοῦσε δυνατά. **Εἶδε**, βέβαια, ἐμένα πὸν μοίραζα Ἀντίδωρο, ἀλλὰ καὶ τὸ Τέμπλο νὰ ἔχει ἐξαφανισθεῖ!... **Η** ματιὰ του ἔπρεσε στὸν π. Π. πὸν σήκωνε τὸ Ἅγιο Ποτήριο, γιὰ νὰ κάνει τὸ ὑπόλοιπο τῆς καταλύσεως, ἀλλὰ ταυτόχρονα εἶδε καὶ τὸ Ἱερὸ Βῆμα νὰ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ Ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι στέκονταν εὐλαβικά, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ σταυρωμένα τὰ χέρια, σοβαροὶ καὶ στραμμένοι ὅλοι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἱερέως πὸν ἔκανε τὴν κατάλυση· διότι ἐκείνη τὴν στιγμή ὑπάρχει ἀκόμη μέσα στὸ Ἅγιο Ποτήριο τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου.

- **Δύο** ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους γύρισαν καὶ τὸν κοίταξαν μὲ βλέμμα σοβαρό καὶ πολύ αύστηρό. **Λίγο** ἔλειψε νὰ λιποθυμήσει...

Βγήκε ἔξω, πῆγε, ἔριξε πολὺ νερὸ στὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ συνέλθει, ἦπιε ἓνα-δυὸ ποτήρια καὶ ἔφυγε.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦρθε καὶ μου τὸ ἐξομολογήθηκε. ∞

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. 260/Μάϊος-Ἰούνιος 1994, σελ. 279-280.

● Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Οὐράνιες Δυνάμεις - Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, σελ. 97-98, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, Ἅγιος Γεώργιος Νηλείας, Πήλιον 2013. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.